

De artsen staan voor een raadsel, Janneke dankt de Heer

‘MIJN GENEZING WAS EEN WONDER’

Janneke (54) heeft al jaren ernstige spierdystrofie. Ze is aan bed gekluisterd en afhankelijk van haar rolstoel. De doktoren kunnen weinig voor haar doen. Totdat zij in maart 2007 een gebedsgenezingsdienst bijwoont. Sindsdien loopt, fietst, danst en leeft ze als vanouds. De artsen staan voor een raadsel. Janneke dankt de Heer. Na zeventien jaar pijn werd haar gebed verhoord.

Tekst: Lydia Zitteema - Foto: privéarchief

“Sinds mijn genezing in 2007 gaat het prima met me, posttraumatische dystrofieklachten heb ik daarna nooit meer gehad. Na mijn genezing ben ik uitgebreid onderzocht in het Erasmus MC in Rotterdam waar ik ook al die jaren tijdens mijn ziekte onder behandeling was geweest. De artsen die me onderzochten stonden perplex: ik was helemaal gezond, er was zelfs helemaal niets in mijn lichaam dat op de ziekte wees. Mijn behandelend arts constateerde na mijn genezing dat de zenuwbanen die kapot waren op onverklaarbare wijze helemaal vernieuwd waren. Mijn eerst zieke been was zelfs sterker dan het gezonde been! Ik kon direct met alle medicatie stoppen en ook fysiotherapie was niet meer nodig. Ik was gewoon helemaal gezond. De val die destijds de dystrofie veroorzaakte leek eerst heel onschuldig. Ik struikelde en

viel op mijn knie. Mijn knie begon te ontsteken en na een paar weken werd het niet beter, maar verergerde de situatie juist.”

Kijkoperatie

“Na een rustperiode en een kijkoperatie zouden nog vele operaties en behandelingen volgen, maar het ging van kwaad tot erger. Dat was een heel moeilijke en verdrietige periode. Ik ben getrouwd met Teus, we hadden een druk gezin met kleine kinderen, een eigen bedrijf, we stonden midden in het leven. Maar gaandeweg kon ik niets meer wat daarvoor zo vanzelfsprekend voor me was. Ik moest al die jaren vaak naar het ziekenhuis voor onderzoeken en behandelingen, maar niets hielp. Nog steeds krijg ik kippenvel bij de geur van een operatiekamer of ziekenhuis. Maar al die behandelingen waren allemaal tevergeefs.

Tot ik op 4 maart 2007 samen met mijn man Teus een genezingsdienst bezocht. Ik ging erheen omdat ik gehoord had dat daar wonderen gebeuren en er voor zieke mensen gebeden wordt. In de tijd van de Bijbel reisden de mensen ook daar naartoe waar wonderen gebeurden, waar Jezus was. Tijdens een genezingsdienst wordt gebeden met zieken in de naam van Jezus en er vindt handoplegging plaats. Tijdens het gebed die dag daar voelde ik niets. Mijn eigen gebed was voortdurend: ‘Heer, hou me vast. Ik heb geloof dat U me kunt genezen’. Daarom had ik ook mijn laars meegenomen, want ik dacht: als ik genezen word, ga ik niet op mijn sok naar huis. Al die jaren had ik geen schoenen gedragen. Omdat mijn voet en been altijd zo dik en pijnlijk waren, kon ik er alleen een grote sok aan verdragen. Thuis droeg ik geen sok, want alleen dat deed al pijn, maar als ik bijvoorbeeld naar het ziekenhuis ging of zoals toen naar de dienst, droeg ik een grote sok ter bescherming.”

Opgestaan

“Ik voelde niet dat er iets gebeurde tijdens de gebeden en toen heb ik, zoals ik tegen mijn kinderen later zei, een stap in het geloof gezet. Ik ben

uit mijn rolstoel opgestaan en ben bij wijze van test met mijn voet gaan stampen. Ik wilde zien en ervaren dat de pijn weg was. Ik kon normaal nog geen zuchtje wind aan mijn voet verdragen, dus ik dacht: ik test het gelijk eens goed. Ik doorstond de test glansrijk en daarna heb ik mijn man omhelsd, zonder pijn. Toen ik thuis kwam heb ik eerst de kinderen geknuffeld en

we hebben samen gehuild, gelachen en gedankt. Toen ben ik op de fiets helemaal de

dijk af gereden. Fietsen! Dat had ik ook al jaren niet meer gedaan! Die nacht kon ik niet

‘Ik ben een ontzettend dankbaar en gelukkig mens, mijn gebeden zijn verhoord’

De zaak Janneke Vlot in het kort

Sinds 1990 leed Janneke na een val aan posttraumatische dystrofie, een ziekte die gepaard gaat met helse pijnen. Door jarenlang liggen liep Janneke hernia's op. Zenuwen en spieren takelden steeds verder af en ze kreeg last van botontkalking. Alle behandelingen, medicatie en therapieën die Janneke onderging leverden nooit blijvend herstel op. Sterker nog, lichamelijk werd Janneke steeds slechter en uiteindelijk werd zij invalide. Jarenlang was zij aan bed gekluisterd en afhankelijk van een rolstoel.

Janneke was destijds patiënt van het Erasmus

Medisch Centrum. Groot wetenschappelijk onderzoek onder dystrofiepatiënten door het EMC had uitgewezen dat de fysieke schade bij Janneke onomkeerbaar was en de kans op een normaal leven nihil. Na Jannekes bezoek aan de gebedsdienst werd zij opnieuw intensief onderzocht en de uitkomsten waren verbluffend: het was alsof Janneke nooit ziek was geweest, haar lichaam was letterlijk geheeld en nergens waren meer sporen te zien van haar dystrofie. In reactie op de uitkomst van het onderzoek zei een arts van het EMC: “Mevrouw Vlot is inderdaad helemaal genezen en wij hebben er geen medische verklaring voor. Het is ongelooflijk. Ook haar huisarts Dick Kruijthoff was stellig: “Ze is echt genezen, dat kan ik als medicus zeggen.” (Bronnen: godheefeenbeterplan.nl/ Trouw

slapen. Ik ben rond 5 uur 's morgens naar de buurman in de koeienstal gelopen om het te vertellen en daarna heb ik samen met mijn man voor het eerst onze dochter naar school gebracht. Daarna zijn we samen naar onze ouders gegaan om met hen het goede nieuws te delen. We hadden hen 's nachts op de terugweg al gebeld wat er was gebeurd.”

Huilen van geluk

“Mijn leven en dat van ons gezin is na de genezing totaal veranderd. Van een zieke vrouw en moeder naar iemand die nu alles aankan en geniet van de dagelijkse dingen. En vooral van een leven zonder pijn. Ik kan nu voor onze kleinkinderen zorgen, iets wat ik toen ik ziek was niet eens voor onze eigen kinderen kon. Dat gaf

me toen naast de lichamelijke pijn enorm veel verdriet. Nu geniet ik er extra van om met de kleinkinderen dat alles wel te doen. Onze kinderen zeggen: 'Mama, u was er wel altijd voor ons' en dat heeft me heel veel troost gegeven, want zelf vond ik het vreselijk om niet de vrouw en moeder te kunnen zijn die ik zo graag wilde zijn. Ik ben een gelovig mens, net zoals mijn man en onze kinderen dat zijn. Iedere dag vroegen mijn man en ik samen in gebed om genezing en ook iedere dag baden we hierom als gezin. Na de genezing zei onze dochter: 'Hier heb ik mijn hele leven om gebeden en nu is dat verhoord!' We waren zo vreselijk dankbaar. Allereerst dat onze gebeden verhoord werden, dat we hebben ervaren dat God nog dezelfde is als in de tijd van de Bijbel en dat voor ons is gebleken dat Hij ook nu nog wonderen kan doen. En verder kan ik zo dankbaar zijn en genieten van de gewone, dagelijkse dingen. Samen met mijn man dingen ondernemen zoals gewoon een boodschapje doen, in de tuin een bakje koffie drinken, fietsen, samen met de kinderen als gezin aan tafel zitten en ook zelf een bezoekje

kunnen brengen in plaats van altijd op bed te moeten liggen en alles aan je voorbij te zien gaan. Mijn kleinkindjes te verzorgen en met hen te kunnen wandelen of fietsen, dat alles is intens genieten."

Vertrouwen

"Nee, ik ben nooit bang geweest dat ik weer ziek zou worden, geen moment. Twee jaar terug heb ik mijn been gebroken door een val. Het was een gecompliceerde breuk, er was een operatie aan mijn enkel nodig, maar ik ben niet bang geweest dat ik weer dystrofie zou krijgen. We leven in een gebroken wereld van pijn en verdriet, ook na een genezing komen er verdrietige dingen in je leven. Maar ik vertrouw ook nu op God, Hij zorgt ook nu voor mij, net als toen ik ziek was. Dat geloof geeft me hoop en troost. Vele mensen bezoeken een gebedsdienst, niet allemaal worden ze beter. Ik heb geen antwoord op de vraag waarom ik wel en iemand anders geen genezing ontvangt. Ik hoop dat mensen met meer verwachting gaan leven, zich niet neerleggen bij wat de dokter zegt en ik hoop en bid dat deze genezing andere mensen bemoedigt. In al die jaren van mijn ziekte is er nooit een periode of zelfs moment geweest dat mijn hoop op genezing weg was of minder werd. Mijn geloof verdiepte zich zelfs. Je bent soms zo eenzaam in zo'n ziekteproces. Mijn man en kinderen stonden altijd achter me en steunden me in alles, maar hun leven was ook vol met andere dingen zoals werk, school en sociale dingen. Gelukkig maar, want het was

Posttraumatische dystrofie

Posttraumatische dystrofie - ook wel 'complex regionaal pijnsyndroom' genoemd - is een aandoening die op kan treden na een letsel of een operatie aan een arm of been. Bij deze aandoening kunnen alle weefsels betrokken raken en het kan dan ook geduid worden als een abnormaal sterke reactie van het lichaam op een letsel of operatie. De ontstaanswijze van posttraumatische dystrofie is nog niet goed bekend. In Nederland krijgen ca. 8000 mensen per jaar symptomen die wijzen op een posttraumatische dystrofie. Meestal begint dit symptomencomplex met snel optredende pijn, die op den duur lang kan aanhouden (chronisch wordt). Opvallend is dat de pijn niet overeenkomt met de ernst van het letsel. Posttraumatische dystrofie is nog een min of meer onbegrepen ziektebeeld, dat optreedt na een relatief gering letsel of operatie. Over de behandelingsmogelijkheden bestaat geen algemeen heersende overeenstemming. (Bron: <http://www.orthopedie.nl/posttraumatische-dystrofie/>)

voor hen ook erg genoeg. Ik zeg altijd: ik had de pijn, maar zij moesten leven leven met een vrouw en moeder die altijd pijn had, dat is ook heel zwaar. Mijn sociale leven was compleet veranderd toen ik zo ziek was. Ik, die altijd mee had kunnen doen, stond nu plotseling aan de zijlijn van het leven. Dat geeft verdriet

en eenzaamheid, maar ik probeerde er toch voor hen te zijn in de dingen die ik nog

samen met mijn man, want we hebben die periode samen doorgemaakt. Onze kinderen

maar die (nog) niet kregen. Ik bid en hoop dat ze vrede in hun hart hebben, want dan kun je zelfs blij en dankbaar zijn als je ziek bent. Dat is een hele uitspraak, dat besef ik, maar ik durf het te zeggen omdat ik het zelf ervaren heb. Over het onderzoek door de VU word ik gedurende de looptijd niet geïnformeerd, dus daar weet ik niets van. Maar ik weet zeker dat God me genezen heeft en dat er geen andere reden is. Ik ben een dankbaar en gelukkig mens, ik kreeg een wonder van genezing en geniet elke dag met volle teugen. Ik heb niets meer te wensen, mijn droom is uitgekomen." ■

Meepraten over dit onderwerp? Ga naar www.mijngeheim.nl.

'Dat ik niet eens voor onze kinderen kon zorgen, gaf me enorm veel verdriet'

wel kon: luisteren en aandacht geven. Het leek me vreselijk voor hen als ze thuiskwamen en er lag iemand te klagen."

Sceptis en ongeloof

"Mensen die dit niet kennen, kunnen hard zijn en hun mening of zelfs oordeel erover geven terwijl ze soms nog nooit een genezingsdienst hebben meegemaakt. Wij hebben ook ervaren dat het uit angst kan zijn, omdat het onbekend is of omdat men het eng vindt. Mijn mening is: oordeel niet, maar onderzoek het. Er zijn ook mensen die zeggen dat het tussen mijn oren zat of dat ik het nu zeker beu was of dat ik aandacht wilde. Zulke uitspraken hebben veel pijn gedaan, ook voor mijn gezin. Mensen die me helemaal niet kenden, me nog nooit gezien hadden, riepen of schreven toch van alles. Dat is en was vooral voor onze kinderen erg moeilijk. Zij hebben ook dagelijks met de gevolgen te maken van een zieke moeder. Ze hebben me zien lijden. Ik ga nooit uit mezelf mijn verhaal ergens verkondigen, maar als men het me vraagt vertel ik er graag over, meestal

zijn nu volwassenen met een eigen gezin, en onze jongste heeft trouwplannen. We zijn dankbaar voor het grote geschenk van mijn genezing. We beseffen steeds meer hoe bijzonder het is, ook omdat er zoveel mensen ziek zijn die ook geloven in wonderen

Wetenschappelijk onderzoek

Een groep medici van de Vrije Universiteit doet de komende tijd onder leiding van promovend huisarts Dick Kruijthoff onderzoek naar mensen wier gezondheid is verbeterd na een gebedsgenezing. Kruijthoff was jarenlang de huisarts van Janneke en was dat ook op het moment van haar genezing. De groep medici die het onderzoek uitvoert zal verhalen verzamelen en nagaan of er wellicht wetenschappelijke verklaringen zijn voor de genezingen. Een groep van vijf verschillende medische disciplines zal hierbij worden betrokken. Kruijthoff heeft reeds een deel van de gevallen in kaart gebracht. Van de vijftien casussen is inmiddels van elf bekend dat er toch een verklaring te vinden is voor hun genezing. Het is de eerste keer dat er specifiek onderzoek wordt gedaan naar gebedsgenezing. "Je kunt ook kijken naar genezingen die opgetreden zouden zijn in andere situaties, maar wij kiezen ervoor om dit te doen in relatie tot gebed," vertelt Kruijthoff. "Dat is relevant, want het is nog nooit gedaan, terwijl er in sommige kerken wel veel discussie is over gebedsgenezing." De VU wil nagaan of er voor die genezingen misschien toch wetenschappelijke verklaringen zijn. Vinden ze die niet, dan delen ze het label 'onverklaard' uit. Of, als een verklaring net tekortschiet, het label 'opmerkelijk'. Als mensen bijzondere genezingservaringen hebben naar aanleiding van een gebedsdienst, kunnen ze contact opnemen met Dick Kruijthoff, bereikbaar op het mailadres d.kruijthoff@vumc.nl. (Bron: Eenvandaag/ binnenland 31/01/17)

Genezing door gebed

Jan Zijlstra (Hillegom, 1938) is een Nederlandse evangelist die aan gebedsgenezing doet. Zijlstra was tot 2013 als evangelist verbonden aan De Levensstroom Gemeente te Leiderdorp, waarvan hij in 1992 oprichter en tot in maart 2010 tevens voorganger was. Zijlstra heeft ook een boek geschreven over de genezing van Janneke. (Bron: Wikipedia)